

Поштовий голуб та рекламний голуб.

В ті стародавні часи, небуло а ні мобільного зв'язку, ні дротового зв'язку, ні інтернету, ні нової пошти, ні тролейбусів! Із засобів зв'язку були трембіти (до 30 кілометрів) і найпоширенішим зв'язком на далекі відстані були поштові та рекламні голуби.

Поштового голуба з дитинства дуже добре доглядали, годували елітними сортами пшениці, проса та кукурудзи. Коли його брали з собою у подорож, то для годування везли простий ячмінь, голуб, який звик до елітних харчів, страшно хотів повернутися, тому коли до нього чіпляли звістку і виймали з клітки він миттєво летів додому.

Натомість рекламних голубів з дитинства годували поміями, тому коли вони виростали, до них чіпляли рекламний буклет і вони швидко тікали.

На той час посеред кожного села був закопаний невеличкий стовпчик і біля нього стояли миски з зерном. Рекламний голуб ще здалеку помічав прийнятну їжу і чимдуж прямував до неї. Поки він з голоду, нічого не помічаючи їв, його за ногу мотузкою прив'язували до стовпчика і знімали рекламний буклет. Сільський писар робив копії та роздавав селянам, буклет знову чіпляли до рекламного голуба та відв'язували від стовпчика, доївши він летів далі. Таким чином розповсюджувалась інформація. Коли рекламний голуб відчував що досяг пенсійного віку він летів додому. Його там радо приймали, відв'язували рекламний буклет та саджали у клітку до поштового голуба-пенсіонера. Цілими днями вони смачно їли та курликали - розповідаючи один одному про свої подорожі та пригоди.

Якось так.
